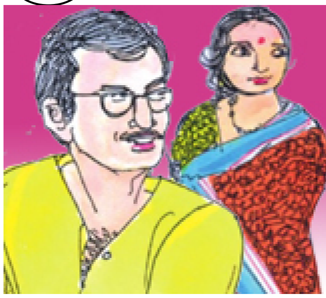

స్వాతి వాన కోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

తోటికోడలూ, మరిదీ తనకే సపోర్టు రావడంతో ‘నేనే గెలిచాను‘ అన్నట్లుగా భర్తవంక చూసింది జానకి.

"సరేలెండ్రా, మీరు ముగ్గురూ ఒక్కటయ్యాక నామాటేం చెల్లుతుంది ఇంక? అలాగే కానీయండి" అన్నాడు రామచంద్ర ఏదో బలవంతాన ఒప్పుకుంటున్నట్లుగా ముఖం పెట్టి.

"నిజం చెప్పన్నయ్యా. ఏదో బింకానికి అంటున్నావుగానీ, నీక్కూడా ఆ పేరు నచ్చింది కదూ" అన్నాడు భాస్కర్ ఆటపట్టిస్తున్నట్లుగా అన్నగారి వంక చుస్తూ.

తమ్ముడు అలా అడగడంతో దొరికిపోయిన దొంగలా నవ్వేస్తూ "ఛ, పోరా" అంటూ అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాడు రామచంద్ర.

భర్త అటు వెళ్ళాక "రవికి ఆ పేరు సెలక్ట్ చేసింది మీ అన్నయ్యే కదా బాచీ. దానికి మేచ్ అయ్యేలా నేనీ పేరు సెలక్ట్ చేస్తే ఎంత పోజిస్తున్నారో చూడు" అంది జానకి నవ్వేస్తూ.

సరదాలు, సందడుల మధ్య బాబుకి నామకరణం జరిగిపోయింది. చాలా రోజుల తర్వాత ఆ ఇంటి సభ్యులంతా ఆనందంగా గడిపారా రోజు.

ఆ రాత్రి భాస్కర్‌తో "బాబు చాలా ముద్దొస్తున్నాడు కదండీ?" అంది కమల.

"అవును కమలా, నాక్కూడా అలానే అనిపించింది" అన్నాడు భాస్కర్.

"వాడిని మనం పెంచుకుంటే ఎలా ఉంటుందండీ?" అంది కమల.

బావుంటుంది కానీ నీకు అయినవాళ్ళ పిల్లల్ని ఎవర్నీ పెంచుకోవడం ఇష్టంలేదన్నావు కదా" అన్నాడు భాస్కర్ ఆశ్చర్యంగా.

"అవును.. శశిని చూసేవరకూ అలాగే అనుకున్నాను. కానీ వాడిని చూశాక నా మనసులో మనసులో మమకారం వెల్లువలా పొంగుతోంది. వాడు నవ్వినా, ఏడ్చినా ఏదో తెలియని పారవశ్యం కలుగుతోంది. రోజంతా వాడిని చూస్తూ అలాగే ఉండిపోవాలనిపిస్తోంది. అందుకే వాడిని నా స్వంతం చేసుకోవాలని మనసు ఆరాటపడుతోంది" అంది కమల ఉద్వేగంగా.

"కానీ అన్నయ్యా, వదినా ఏమంటారో? రవి తర్వాత దాదాపు ఏడేళ్ళ తర్వాత వీడు పుట్టాడు. అయినా వదిన మొదటిసారి బిడ్డను కన్నట్లు వాడిని చూసుకుని మురిసిపోతోంది. వాడిని మనకిస్తారంటావా?" అన్నాడు భాస్కర్ సందేహంగా.

"ఎందుకివ్వరు. సంతోషంగా ఇస్తారు. ఎందుకంటే వాడికి మనం మంచి భవిష్యత్తునిస్తాం కదా" అంది కమల ధీమాగా.

"అదేం మాట కమలా... శశి వాళ్ళ దగ్గర ఉంటే మంచి భవిష్యత్తు ఇవ్వలేరనా నీ ఉద్దేశ్యం? నన్ను పెంచి బేంకు మేనేజర్‌గా ఈ స్థాయికి తెచ్చింది వాళ్ళేకదా" అన్నాడు భాస్కర్.

"ఇదిగో మీతో నేను వాదించలేను. మీరు వాళ్ళకేం చెప్తారో, ఏం చేస్తారో నాకు తెలియదు. బాబు నాకు కావాలంతే" అంది కమల తన నిర్ణయానికి తిరుగులేదు అన్నట్లుగా.

మొట్టమొదటిసారి భార్య కళ్ళల్లో కదలాడే ఆనందాన్ని, ఉద్వేగాన్ని చూసిన భాస్కర్ ఇంకేమీ తర్కించలేదు.

"సరే, నీకంత కోరికగా ఉన్నప్పుడు నేను కాదని ఎలా అంటాను, అడుగుదాంలే రేపు. పొద్దుపోయింది పడుకో" అన్నాడు భాస్కర్.

అతని మాటలు వినడంతోనే ఆనందం పట్టలేక భాస్కర్ ముఖాన్ని చేతుల్లో ఇముడ్చుకుని ముద్దులతో ముంచెత్తింది కమల.

చిన్నపిల్లలా సంబరపడుతున్న భార్యని చూస్తే అతడికి ఎంతో ముచ్చటగా అనిపించింది. "నువ్వే చిన్నపిల్లలా వున్నావు నా కళ్ళకు. ఇంకా చిన్నపిల్లలెందుకు మనకి?" అన్నాడు అనురాగంతో ఆమెని దగ్గరకు లాక్కుంటూ.

"అలా అని చెప్పి బాబుని అడగరా ఏమిటి?" అంది కమల సందేహంగా. "భయపడకు, అడుగుతాలే" అన్నాడు భాస్కర్ హామీ ఇస్తున్నట్లుగా.

ఆ మరునాడు భాస్కర్ వాళ్ళని అడిగేదాకా ఆగలేకపోయింది కమల.

"అక్కా, బాబు చాలా ముద్దొస్తున్నాడు. వాడిని నాకిచ్చెయ్యకూడదూ?" అంటూ శశిని అపురూపంగా వడిలోకి తీసుకుని ముద్దులాడసాగింది కమల.

తోటికోడలి నుండి అలాంటి ప్రస్తావన వస్తుందని ఏమాత్రం ఊహించని జానకి తెల్లబోయింది ఒక్క క్షణం. అడిగిందానికి జవాబేమివ్వాలో తోచక చప్పున తలవంచుకుంది.

ముద్దుల మూట కట్టినట్లున్న బాబుని వదులుకునేందుకు ఆ తల్లి మనసు అంగీకరించలేదు. అలా అని ఇవ్వను అని చెప్పి తోటికోడలి మనసు నొప్పించలేక మౌనంగా ఉండిపోయింది ఒక్క క్షణం.

తన జవాబు కోసం ఆత్రంగా చూస్తున్న కమల వంక సూటిగా చూడలేక "నాదేముంది కమలా మీ బావగారి ఇష్టం" అంది జానకి గొంతు పెగుల్చుకుని.

అంతవరకూ తోడికోడలు తన ప్రతిపాదనకు సంతోషంగా అంగీకరిస్తుందని ఊహల్లో తేలిపోయిన కమల మాట రానట్లుండిపోయింది. అంతలోనే నవమోసాలూ మోసి బిడ్డను కన్నది కదా. అంత తొందరగా ఎలా అంగీకరిస్తుంది అని సరిపెట్టుకుంది.

తమకంటే ఆమెకు ఎంత మమకారమో తెలిసిన కమల దాన్నే ఆయుధంగా ఉపయోగించి బాబును దక్కించుకోవాలనుకుంది.

అదే సమయంలో భాస్కర్ కూడా రామచంద్రతో బాబుని తమకు ఇవ్వమని అడిగాడు.

"బాచీ, నిజంగా కమలే అడగమందా లేక నువ్వే కావాలని అడుగుతున్నావా? ఎందుకంటే తనకి దగ్గరవాళ్ళ పిల్లల్ని పెంచుకోవడం ఇష్టంలేదుకదా" అన్నాడు రామచంద్ర.

"ఆమాట నిజమేగాని అన్నయ్యా. బాబుని చూసిన దగ్గర నుండీ కమల చాలా ఎక్సైటెడ్‌గా ఉంది ఇది తన ప్రపోజలే. చెప్పన్నయ్యా బాబుని నాకిస్తావా?" అన్నాడు భాస్కర్ ఆతృతగా.

ఏనాడూ నాకిది కావాలని అడగని తమ్ముడు అలా దీనంగా చూస్తూ అడుగుతూంటే కాదనలేకపోయాడు. అసలే చచ్చి బ్రతికిన మరదలు ఇలాగైనా కాస్త సంతోషంగా ఉంటుంది అనిపించి వెంటనే తన అంగీకారాన్ని తెలియజేశాడు.

అన్నగారి మాటలు వింటూనే, "చాలా థేంక్సన్నయ్యా. నువ్వేమంటావో అని చాలా భయపడ్డాను నేను" అన్నాడు భాస్కర్.

"అదేమిట్రా, అలా అంటావు. కమల బావుండడం కంటే ఏం కావాలి మనకు. బాబు నీ దగ్గరుంటేనేం, మా దగ్గరుంటేనేం" అన్నాడు రామచంద్ర లాలనగా తమ్ముడి భుజం తడుతూ.

ఆ మాట వింటూనే ఉద్వేగంగా భాస్కర్ రామచంద్రని కౌగలించుకున్నాడు.

రామచంద్ర చెప్పింది వింటూనే "అయితే ఒప్పేసుకున్నావా, బావా వాడిని వదిలి ఉండలేననిపిస్తోంది నాకు" అంది జానకి జాలిగా అతడి వంక చూస్తూ.

"తప్పదు జానకీ. కమల మనుషుల్లో పడాలంటే మనం ఈ త్యాగం చేయక తప్పదు. అయినా బాచీ ఎవరు? నీ కొడుకులాంటి వాడే కదా. వాడికీరోజు రాకూడని కష్టం వచ్చింది. తన మూలంగానే కమల మాతృత్వానికి దూరమైందనే అపరాధభావంతో కుమిలిపోతున్నాడు. ఇలాగైనా వాడి మనసుకు ఊరటకలిగితే అంతే చాలు అయినా బాబు ఉండేదెక్కడ? మన బాచీ దగ్గరే కదా. వాడు అక్కడున్నా, ఇక్కడున్నా మన బిడ్డే" అన్నాడు రామచంద్ర భార్య తల నిమురుతూ.

అతడలా అనడంతో జానకి మనసు కొంచెం తెప్పరిల్లింది. నిజానికి తల్లిలేని భాస్కర్ అంటే జానక్కి మొదటినుండీ పుత్రవాత్సల్యమే. అలాంటిది ఈ రోజు అతడి మనసు కష్టపెట్టగలదా?

తోడికోడలు పెద్దమనసు చేసుకుని శశికిరణ్‌ని తనకు ఇస్తున్నందుకు కమల మనసు ఆమె పట్ల కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది.

ఈ సంగతి విన్న సావిత్రమ్మ తన కూతురికి పుత్రభిక్ష పెట్టినందుకు జానకిని మనసారా అభినందించి అక్కున జేర్చుకుంది.

బాబుని తీసుకుని బెంగుళూరు వెళ్ళిపోతూ "అక్కా, ఎన్ని జన్మలెత్తినా మేము మీ ఋణం తీర్చుకోలేము" అంటూ రామచంద్ర జానకిల పాదాలంటి నమస్కరించింది కమల. ఆమె ఆ మాటలంటున్నప్పుడు జలజలా జారిన కన్నీళ్ళు జానకి పాదాలను తడిపేశాయి.

ఏడుస్తున్న కమలను అక్కున జేర్చుకుని "పిచ్చిపిల్లా, మనలో మనకు ఋణాలు, తీర్చుకోవడాలూ ఏమిటి? బాబు మీ దగ్గరున్నా, మా దగ్గరున్నా ఒకటే, అయితే నాదో చిన్నకోరిక. మా తమ్ముడు హరికి మగపిల్లాడు పుట్టి నాకు ఆడపిల్ల పుట్టినా లేక నాకు మగపిల్లాడు పుట్టి వాడికి ఆడపిల్ల పుట్టినా వాళ్ళకు పెళ్ళిచేసి మా బంధం నిలుపుకోవాలని చిన్నప్పటినుండీ ఎంతో ఆశపడుతూ వచ్చాము. ఇప్పుడు వాడికి కూతురు పుట్టినా రవికి ఈడుకాదు. కనుక వాడికి కూతురు పుడితే శశికైనా చేయాలని ఆశపడుతున్నాను. నా కోరిక తీరుస్తావా కమలా?" అంది జానకి చెయ్యి చాస్తూ.

ఆ మాటలు వినడంతోనే "అదేంటక్కా అలా అంటావు. నువ్వు అడగడం కాదు ఆజ్ఞాపించాలి నన్ను. తప్పకుండా మన శశికి హరి అన్నయ్య కూతుర్ని చేద్దాం" అంటూ కమల జానకి చేతిలో చేయి వేసింది.

"నాకు తెలుసమ్మా. నువ్వు నా మాట కాదనవని" అంటూ కమల చేతిని ప్రేమగా నొక్కి వదిలింది జానకి.

జానకీ రామచంద్రా స్టేషన్‌కు వెళ్ళి వాళ్ళకు వీడ్కోలిచ్చి వచ్చారు.

"అమ్మా, తమ్ముడ్ని బాబాయికి ఇచ్చేశారెందుకమ్మా? వాడితో ఆడుకోవాలని ఎంతో ఆశపడ్డాను నేను" అన్నాడు రవి బాధగా.

"పాపం పిన్నికీ, బాబాయికీ ఎవరూ లేరుగా అందుకే ఇచ్చేశాము. తొందరలోనే మనకు తమ్ముడో చెల్లో వస్తారులే" అన్నాడు రామచంద్ర ఓదార్పుగా కొడుకు భుజం తట్టి.

వాళ్ళని స్టేషన్‌లో దిగబెట్టి వచ్చిన దగ్గరనుండీ దిగులుగా ఉన్న కోడలిని చూస్తూంటే శంకర్రావు మనసు ద్రవించిపోయింది.

"రామం, చిన్నాడి కష్టం తీర్చినందుకు సంతోషంగానే ఉన్నా బాబుని వదిలి ఉండలేక లోలోపలే కుమిలిపోతున్న జానకిని చూస్తూ ఉంటే కడుపు తరుక్కుపోతోందిరా" అన్నాడు.

"నాలుగు రోజులు పోతే తనే సర్దుకుంటుందిలే నాన్నా. జానకి ఈరోజు కాకపోతే రేపైనా మరో బిడ్డను కనగలదు. కానీ కమలకి ఆ అదృష్టంలేదు కదా" అన్నాడు రామచంద్ర జాలిగా.

"నువ్వన్నదీ నిజమే కానీ, జానకి ముఖం చూస్తూంటే ఏదో గిల్టీగా వుందిరా నాకు" అన్నాడు శంకర్రావు.

"వద్దు నాన్నా, మీరలాంటి శంకలేవీ పెట్టుకోకండి. జానకి సంగతి నేను చూసుకుంటాను కదా" అన్నాడు రామచంద్ర.

కూతురికి జ్వరంగా ఉందని తెలిసి చూడడానికి వచ్చింది పంకజం. రామచంద్ర ఒంటరిగా ఉన్న సమయం చూసి "నీకిదేమైనా న్యాయంగా ఉందా రామం? పసివాడికి దూరమై జానకి ఎలా తల్లడిల్లిపోతోందో గమనించావా? నీకు నీ తమ్ముడి మీద ప్రేమ ఉంటే ఇల్లంతా దోచిపెట్టు. ఎవరూ కాదనరు. నవమాసాలూ మోసి కన్న బిడ్డను ఇలా ధారపోస్తావా?" అంది నిష్ఠూరంగా.

"అత్తయ్యా, నువ్వేనా ఇట్లా మాట్లాడుతున్నది? వేరే ఎవరైనా ఇలా మాట్లాడితే నాకు ఆశ్చర్యం కలిగేది కాదు. నువ్వు ఇలా మాట్లాడడం నాకు చాలా వింతగా ఉంది. వ్యక్తిగా నువ్వంటే నాకెంతో గౌరవం. ఇలాంటి మాటలు నీనుండి ఊహించలేదసలు. నువ్వొచ్చి ధైర్యం చెబుతావనుకుంటే ఇలా మాట్లాడుతున్నావేంటి? ఇలా అయితే జానకి ఎలా మనసు కూడదీసుకుంటుంది?" అన్నాడు రామచంద్ర ఆశ్చర్యంగా చుస్తూ.

అతడు అలా మాట్లాడడంతో తగ్గిపోయింది పంకజం. "నాకుగా నేను ఏ కష్టమైనా భరించగలను బాబూ. కానీ నా బిడ్డకు కలిగిన కష్టం చుస్తూ అంటే తట్టుకోలేకపోతున్నాను నేను" అంది జాలిగా.

"అత్తయ్యా. జానకీ, హరీలేనా నీ బిడ్డలు? నేనూ, బాచీ నీకేమీ కామా? నీలో ఇంతకాలం మేమిద్దరం మా అమ్మనే చూసుకున్నాము. బాచీ కూడా నీ బిడ్డ అనుకుంటే ఇలా మాట్లాడవు నువ్వు" అన్నాడు రామచంద్ర బాధగా.

"అంతమాట అనకు రామం. ఏదో జానకి బాధ చూడలేక అలా అన్నానేకానీ బాచీ మీద నాకే కోపమూలేదు" అంది పంకజం.

శశికిరణ్‌ను బెంగుళూరు తీసుకువెళ్ళిన దగ్గరనుండీ కమలా, భాస్కర్‌ల జీవితాల్లోకి వసంతం ప్రవేశించినట్లయింది.

బాబు కోసం రకరకాల డ్రెస్‌లు, బొమ్మలు కొని ఇల్లంతా నింపేశారు.

భాస్కర్ సాయంత్రం బేంకు నుండి వచ్చేసరికి కమల ఎంతో ఉత్సాహంగా ఎదురువెళ్ళి "శశి ఈరోజు నన్ను చూసి నవ్వాడండీ. వాడు వస్తువులను గుర్తుపడుతున్నాడు తెలుసా?" అంటూ రోజుకొక కొత్త వార్త అతడికి చెప్పేది.

పిల్లాడిని దగ్గరలో ఉన్న పార్కులో తిప్పేందుకు స్ట్రోలర్ కూడా కొన్నారు. పిల్లల కోసం బజార్లోకి ఏ కొత్త ఆటవస్తువు వచ్చినా అది తమ ఇంట్లో ఉండవలసిందే అన్నట్లుగా ఎంతో ఆరాటపడిపోయేది కమల.

ఇలా దినమొక పండగలా గడిచిపోతోంది వాళ్ళకు. వాళ్ళ ఆశలూ, ఆలోచనలూ అన్నీ బాబు చుట్టూనే.

భాస్కర్‌కి కొడుకు పట్ల ఎంత మమకారమున్నా అంతా బయటకు వ్యక్తం చేసేవాడు కాదు. కానీ కమల మాత్రం బాబు పట్ల పిచ్చి మమకారాన్ని పెంచుకుని ప్రాణాలన్నీ ఆ పసివాడి మీదే అన్నట్లు బ్రతకసాగింది.

చివరికి అది ఎలా పరిణమించిందీ అంటే ఎవరైనా తననుండి శశికిరణ్‌ని దూరం చేసేస్తారేమో తాను వాడికి స్వంత తల్లి కాదనే నిజాన్ని చెప్పేస్తారేమోనని అనుక్షణం భయపడే స్థితికి చేరుకుంది. ఈ నిజం బాబుకి తెలియకుండా ఉండాలంటే వాడిని విశాఖపట్టణం తీసుకువెళ్ళకుండా ఉండడం ఒక్కటే మార్గం అనుకుంది.

ఒకవేళ ఏదైనా తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో అక్కడికి వెళ్ళవలసి వచ్చినా అక్కడ ఉన్నంతసేపూ కొడుకును తన కనుసన్నల నుండి దాటిపోకుండా చూసుకునేది.

బాబుని తనకిచ్చేందుకు కూడా కమల వెనకాడడం చూసి జానకి తల్లి మనసు తల్లడిల్లిపోయేది. ఒక్కసారి వాడిని ఎత్తుకుని తనివితీరా హృదయానికి హత్తుకోవాలనే జానకి ఆశ అడియాసగానే మిగిలిపోయింది కమల ప్రవర్తన వలన. కమల చూడకుండా దొంగచాటుగా వాడిని ఎత్తుకుని ముద్దుపెట్టుకునే పరిస్థితి వచ్చినందుకు లోలోపలే కుమిలిపోయింది జానకి.

మిగతా విషయాల్లో ఎంతో కలివిడిగా ఉండే కమల పసివాడి విషయానికి వచ్చేసరికి ఎందుకంత పొసెసివ్‌గా బిహేవ్ చేస్తూందో అర్థంకాక మథనపడే జానకి తన గోడునంతా రామచంద్ర ముందు వెళ్ళబోసుకునేది.

కమల తమ బిడ్డను ఎంత అపురూపంగా చూసుకుంటున్నదో గమనించమని రామచంద్ర జానకికి నచ్చచెప్పడంతో ఇంకేమీ అనలేకపోయేది. ఎక్కడున్నా తన కొడుకు సుఖంగా ఉంటే చాలని మనసును సరిపెట్టుకునేది.

బాబు నాకే స్వంతం, నా ఒక్కదానికే హక్కు అన్నట్లు ప్రవర్తిస్తున్న మరదలి చేష్టలను చూసి చిన్నపిల్ల చేష్టలుగానే భావించాడు తప్ప జానకిలా రామచంద్ర ఎప్పుడూ తప్పుగా అనుకోలేదు. అందుకే జానకికి అలా నచ్చచెప్పగలిగాడు.

బాబును తీసుకు వెళ్ళాక చిన్నకోడలిలో పూర్వపు ఉత్సాహం చూసి ఎంతో ఆనందించాడు శంకర్రావు. వాడు ఎక్కడున్నా తన మనవడే కదా అనే భరోసాతో.

కమలా భాస్కర్ వచ్చారని తెలిసి పంకజం, ఆదిశేషూ వచ్చారు మనవడిని చూసేందుకు. కమల బాబుని దగ్గరకు రానివ్వకపోవడంతో జానకిలాగే వాళ్ళూ నిరాశ చెందారు.

ఈ విషయంలో భాస్కర్ కమలకి నచ్చచెప్పాలని చేసిన ప్రయత్నం వృధా అయిందే తప్ప ఏ మాత్రం ఫలితం లేకపోయింది.

మరో రెండు రోజులు పోయిన తర్వాత హరిప్రసాద్‌కి కూతురు పుట్టిందనే కబురు తీసుకువచ్చాడు ఆదిశేషు. ఆ వార్త వింటూనే ఉప్పొంగిపోయింది జానకి.

మూడేళ్ళ శశిని ఎత్తుకుని ముద్దులతో ముంచెత్తుతూ "ఒరే కన్నా నీకు పెళ్ళాం పుట్టిందిరా పెళ్ళాం" అంది. పక్కనే వున్న కమల వైపు ఆనందంగా చుస్తూ "విన్నావా కమలా హరికి కుతురు పుట్టింది. వాడికి కూతురు పుడుతుందో లేదో అని ఇన్నాళ్ళూ ఎంత బెంగపడ్డానో తెలుసా? అమ్మయ్య ఇప్పటికి నా బెంగ తీరింది. ఇప్పుడు నాకెంత సంతోషంగా ఉందో తెలుసా?" అంది జానకి ముఖమంతా ఆనందంతొ వెలిగిపోతుండగా.

అయితే కమల మాత్రం జానకి ఆనందంలో పాలుపంచుకోలేదు.

జానకి చేతుల్లోనుండి శశిని లాక్కుంటూ "ఏమిటక్కయ్యా ఇది చిన్నపిల్లలకి ఇప్పటినుండే పెళ్ళిమాటలు ఏమిటి అసహ్యంగా. ఇప్పుడంటే అన్నావుగానీ, ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటి మాటలు నాముందు మాట్లాడకు" అంటూ కొడుకుని పట్టుకుని చిట్లించుకున్న ముఖంతో చరచరా అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయింది.

తను చెప్పిన వార్త విని తోటికోడలు సంతోషపడుతుందని ఆశించిన జానకి ఆమె మాటలు విని అవాక్కయింది. తన కొడుకుని పెంపకానికి తీసుకువెళుతూ చేసిన వాగ్దానానికి ఇప్పుడు కమల అన్నమాటలకు ఏమాత్రం పొంతన లేకపోవటం జానకిని ఎంతో విస్మయపరచింది.

చిన్ననాటినుండీ తన తమ్ముడు హరీ, తానూ కలిసి పెట్టుకున్న ఆశలు, కలలు ఇలా కుప్పకూలినట్లు కావడం జానకి భరించలేకపోయింది. ఈ మాట వింటే హరి కూడా చాలా బాధపడతాడు అనుకుంది. ఎందుకంటే బాచీ, హరిల అనుబంధం రామచంద్రకి తెలియనిది కాదు. తాను తన కొడుకును పెంపకానికి ఇచ్చి తప్పుచేశానా అని బాధపడింది ఒక క్షణం. జాలిగా అక్కడేవున్న భర్తవంకా, తండ్రివంకా, భాస్కర్ వంకా చూస్తూ మెల్లగా అక్కడినుండి లేచి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

భాస్కర్ కమల చేసిన తప్పేదో తానే చేసినట్లుగా సిగ్గుతో కుంచించుకుపోయాడు. మేనమామ వంకా, అన్నగారి వంకా చూడలేక తల వంచుకున్నాడు. చెల్లెలి కొడుకు బాచీ అంటే మొదటినుండీ ఎంతో వాత్సల్యం కల ఆదిశేషు ఓదార్పుగా భాస్కర్ భుజం తట్టి "వస్తానురా బాచీ, చిన్నపిల్ల ఏదో తెలియక అన్నది. నువ్వలా బాధపడకు" అన్నాడు.

రామచంద్ర వంక చుస్తూ "జానకిని కాస్త ఓదార్చరా నాన్న బయటకు వెళ్ళినట్లున్నాడు. వచ్చాక చెప్పు హరికి కూతురు పుట్టిన సంగతి" అంటూ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

అతడు వెళ్ళిపోయాక అన్నగారి చేతులు పట్టుకుని "సారీ అన్నయ్యా కమల ప్రవర్తనకు చాలా సిగ్గుపడుతున్నాను నేను. వదినతో మాట్లాడేందుకు ముఖం చెల్లడం లేదు నాకు. ఎంత బాధపడుతోందో ఏమో? వెళ్ళి సముదాయించు" అన్నాడు భాస్కర్ దిగులుగా.

ఈ విషయంలో భార్య ఎంత ఆశలు పెంచుకుందో రామచంద్రకు తెలియంది కాదు. ఈనాడు కమల నుండి ఇంత వ్యతిరేకత ఎదుర్కోవలసి వస్తుందని ఊహించలేదు అతడు కూడా.

అదే సమయంలో జరిగినదానికి తల్లడిల్లిపోతున్న తమ్ముడి వంక చూస్తే జాలివేసింది అతడికి. "నువ్వేమీ బాధపడకురా. నేను మీ వదినకు సర్దిచెప్తానులే. నువ్వు మాత్రం అనవసరంగా కమలని కేకలు వేయకు. ఎందుకంటే, తను అన్నదాంట్లో కూడా పెద్ద తప్పేమీలేదు. చిన్నపిల్లలకు ఇప్పటినుండే పెళ్ళి మాటలు ఎందుకని వాళ్ళు పెద్దయ్యాక ఎలా ఇష్టమైతే అలా చేయవచ్చనేది కమల అభిప్రాయం అయి ఉంటుంది" అన్నాడు రామచంద్ర అనునయంగా.

తన భార్య ఎంత అవివేకంగా ప్రవర్తించినా అన్నయ్య ఔదార్యంతో ఆమెను సమర్ధించిన తీరు చూశాక భాస్కర్ కళ్ళు చెమరించాయి.

"అలాగే అన్నయ్యా నీ మాట నేనెప్పుడు కాదన్నాను?" అంటూ అక్కడినుండి కదిలాడు భారంగా.

రామచంద్ర మెల్లగా భార్య దగ్గరకు వెళ్ళాడు. కళ్ళకు చేతులు అడ్డంపెట్టుకుని నిశ్శబ్దంగా కన్నీరు కారుస్తోంది జానకి.

మంచమ్మీద కూర్చుని లాలనగా ఆమె తలమీద చెయ్యివేసి నిమురుతూ "ఊరుకో జానకీ ఏమిటిది చిన్నపిల్లలా. నువ్విలా రావడం చూసి మీ నాన్నగారు ఎంత బాధపడతారో కొంచెం అయినా ఆలోచించావా? అయినా శశి పెళ్ళి విషయంలో తల్లిదండ్రులుగా వాళ్ళకి కూడా ఏవేవో ఆశలు ఉంటాయి కదా. అందులో తప్పేముంది చెప్పు ఎంతయినా శశి వాళ్ళ పిల్లాడు. ఊరుకో బాధపడకు" అన్నాడు అనునయంగా.

"అంతేనా? వాడు మనకేమీ కాడా. ఇన్నాళ్ళూ నేను పెంచుకున్న ఆశలన్నీ అడియాసలేనా?" అంది జానకి గట్టు తెగిన గోదారిలా అతడి ఒడిలో తలపెట్టి ఏడ్చేస్తూ.

"అవును, ఎప్పుడైతే శశిని వాళ్ళకిచ్చేశామో అప్పుడే మనకి వాడిమీద ఉన్న హక్కులన్నీ వదులుకున్నట్లే కదా. ఏది ఎలా జరగాలని ఉంటే అలా జరుగుతుంది. కేవలం మనం నిమిత్తమాత్రులం" అన్నాడు రామచంద్ర ఓదార్పుగా భార్య తల నిమురుతూ.

"ఈ వేదాంతం కబుర్లకేం బావా. ఎన్నయినా చెప్పవచ్చు. ఆనాడు పిల్లాడిని తీసుకుంటూ మీ మరదలు చేసిన వాగ్దానమేమిటి? ఇవ్వాళ అంటున్న మాటలేమిటి? ఆ రోజు తన బాధ చూడలేక మన మనసులను గట్టిచేసుకుని బిడ్డను తన చేతుల్లో పెట్టాము. దానికిదా ప్రతిఫలం? తను అన్నది విని కూడా బాచీ కూడా ఏమీ మాట్లాడలేదు" అంది జానకి బాధగా

"పిచ్చి జానకీ జరిగిందానికి బాచీ బాధపడడంలేదని ఎలా అనుకున్నావు? అయినా ఏనాడైనా మనం చేసినదానికి ప్రతిగా వాళ్ళేదో చేస్తారని, చెయ్యాలనీ ఎప్పుడైనా ఆశించామా? ఇవ్వాళ ఎందుకు ఇలా కొత్తగా మాట్లాడుతున్నావు? ఆశించింది లభించలేదన్న బాధతోనే గదా ఇదంతా. అది నీ మనసులోంచి తీసెయ్యి ముందు. అప్పుడు నీకింత బాధ ఉండదు.

మా కాలేజీలో ఇంగ్లీషు లెక్చరరుగారు ఎప్పుడూ ఒకమాట చెప్తూండేవారు. డోంట్ ఎక్స్‌పెక్ట్ ఎనీ థింగ్ ఫ్రమ్ ఎనీబడీ. ఇంక్లూడింగ్ యువర్ కిత్ అండ్ కిన్ అని నువ్వు ఇతరులకు ఏదైనా ఫేవర్ చేస్తున్నప్పుడే వారినుండి ఏమీ తిరిగి ఆశించకూడదు అనే నిర్ణయం తీసుకోవాలట. అప్పుడు నీకు ఈ డిసప్పాయింట్‌మెంట్ అనేదే ఉండదని, మనసెంతో తేలిగ్గా ఉంటుందని అన్నారు.

ఇన్నాళ్ళూ ఎంతో బేలన్స్‌డ్‌గా ఉంటూ ఎలాంటి సమస్యనైనా తేలిగ్గా పరిష్కరించే నువ్వు ఇవ్వాళ ఎందుకింత బేలవైపోతున్నావు?" అన్నాడు రామచంద్ర భార్య ముంగురులు సవరిస్తూ.

"నువ్వు మాష్టారివి కదా బావా ఎన్నైనా చెప్పగలవు. స్కూల్లో పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పినట్లు ఇలాంటి నీతి వాక్యాలను ఎన్నైనా చెప్పగలవు. కానీ నేను నవమాసాలూ మోసి కన్నతల్లిని. వాడిమీదే నాకే హక్కూ లేదన్నట్లుగా కమల ఈరోజు మాట్లాడుతూంటే తట్టుకోలేకపోతున్నాను బావా" అంది జానకి ఇంకా వెక్కుతూనే.

"ఊరుకో జానకీ. నీ బాధను నేను అర్థం చేసుకోగలను. అదే సమయంలో కమల పరిస్థితిని కూడా కాస్త ఆలోచించు. తను శశి మీదే ఆశలన్నీ పెట్టుకుని బ్రతుకుతోంది. తన నుండి వాడిని ఎవరైనా వేరు చేస్తారనే అభద్రతా భావంతో ఇలా ప్రవర్తిస్తోంది.

వాస్తవానికి కమల ఎలాంటిదో నాకంటే నీకే బాగా తెలుసు. కాలక్రమేణా తనలో తప్పక మార్పు వస్తుంది. అందాకా మనం ఓపికపట్టాలి. తప్పదు. అసలే వట్టి మనిషివి కాదు కదా నువ్వు. ఇలాంటి సమయంలో నువ్విలా బాధపడడం నాకేమీ బాగోలేదు. నువ్విలా బాధపడితే ఆ ప్రభావం లోపలున్న బిడ్డమీద పడదా? అసలు డాక్టరు ఏమని చెప్పారు నీకు? బాగా నీరసంగా ఉన్నావు. జాగ్రత్తగా ఉండమని కదూ. కానీ, నువ్వేంటి ఇలా? లేచి కళ్ళు తుడుచుకో" అన్నాడు రామచంద్ర నచ్చచెప్తున్నట్లుగా.

"ఎంతసేపూ వాళ్ళూ వీళ్ళూ బాధపడుతున్నారని చూడడమే గానీ, నా బాధ ఎప్పుడు పట్టించుకున్నావు నువ్వు?" అంది జానకి నిష్ఠూరంగా.

"నువ్వలా అంటే నేనేం చెప్పలేను జానకీ. నువ్వు రవికీ, శశికే కాదు. బాచీకి కూడా తల్లిలాగే ఉన్నావు ఇన్నాళ్ళూ. ఒకప్పుడు వాడి చదువుకోసం నీ చదువునీ, ఆశలనీ, కోరికలనూ తృణప్రాయంగా వదులుకున్నావు, మర్చిపోయావా? చిన్నవాళ్ళు తప్పుచేస్తే, పెద్దవాళ్ళు క్షమించాలి. ఏమో ఎవరు చూడొచ్చారు? రేపు శశి పెద్దయ్యాక హరి కూతుర్నే చేసుకుంటానంటాడేమో? లే. లేచి బయటకు రా, నీ బాధ చూడలేక బాచీ తల్లడిల్లి పోతున్నాడు" అన్నాడు రామచంద్ర భార్యకు మంచం మీదనుండి లేచేందుకు చేయి ఆసరా ఇస్తూ.

భాస్కర్ తనకోసం బాధపడుతున్నాడనే మాట వినగానే జానకిలోని మాతృహృదయం కరుణతో నిండిపోయింది. ముఖం కడుక్కుని బొట్టు పెట్టుకుని తల సరిచేసుకుని హాల్లోకి వచ్చింది.

ఇదేమీ తెలియని రవి, శశిని దగ్గర కూర్చోబెట్టుకుని ఆడిస్తున్నాడు. జానకి ప్రశాంతంగా ఇంటిపనులు చక్కపెట్టుకోవడం చూసి భాస్కర్ మనసు కాస్త కుదుటపడింది. మర్నాడు తాను ఒక్కడూ వెళ్ళి హరిప్రసాద్ కూతుర్ని చూసి వచ్చాడు భాస్కర్. తనకు కూతురు పుట్టడం వలన స్నేహితుడితో వియ్యం అందబోయే అదృష్టం దక్కినందుకు హరిప్రసాద్ ఎంతో పొంగిపోతూ భాస్కర్‌ని కౌగలించుకున్నాడు. మనసులో ఎంత అలజడిగా ఉన్నా, అదేమీ పైకి వ్యక్తం చేయకుండా స్నేహితుడి ఆనందంలో పాలుపంచుకున్నాడు భాస్కర్.

కమల మాత్రం అందరితోనూ ముభావంగానే ఉండిపోయింది. తన ప్రవర్తన అనుచితంగా ఉందని, భర్త హెచ్చరిస్తూ ఉన్నా. ఒప్పుకునేందుకు అహం అడ్డువచ్చింది. విశాఖలో ఉన్న రెండు రోజులూ అంటీ ముట్టనట్లు ఉండిపోయింది అందరితోనూ. బెంగుళూరుకు బయలుదేరుతున్న నాడు కూడా జానకితో మనసు విప్పి మాట్లాడలేకపోయింది.

తోటికోడలు ప్రవర్తన చుసి జానకి బాధపడిందే తప్ప భాస్కర్ చూసి ఏమీ అనలేకపోయింది.

గతంలో బెంగుళూరు నుండి తరచూ ఫోన్లు చేసి జానకితో గంటలు గంటలు మాట్లాడే కమల ఈసారి వెళ్ళాక ఫోన్‌లు చేయడం పూర్తిగా బంద్ చేసింది.

ఎంతో అవసరమైతే తప్ప తాను విశాఖపట్నం వచ్చేది కాదు. తల్లిదండ్రులను చూడాలనిపిస్తే వాళ్ళను విజయనగరం నుండి బెంగుళూరు రప్పించుకేది.

సావిత్రమ్మ కూతురికి నువ్వు చేస్తున్నది చాలా తప్పని ఎంతో నచ్చచెప్పేది. అయినా కమల తన వైఖరిని ఏమాత్రం మార్చుకోలేకపోయింది.

జానకి ఆడపిల్లను ప్రసవించిందని ఫోన్ చేశాడు రామచంద్ర.

చాలారోజుల తర్వాత తమ ఇంట్లో ఆడపిల్ల పుట్టిందని ఎంతో సంబరపడ్డాడు భాస్కర్.

"పాపను చూడాలని వుంది, వెళ్దాం కమలా" అనడిగాడు భాస్కర్ బ్రతిమాలుతున్నట్లు.

ఆడపిల్ల అనగానే కమలకి కూడా ఆశగానే అనిపించింది. కానీ అక్కడికి వెళ్ళేందుకు మనస్కరించలేదు ఆమెకు. వాళ్ళంతా కలిసి తన కొడుకును తనకి కాకుండా చేసేస్తారేమోననే భయం ఆమెని పట్టిపీడిస్తోంది.

"మొన్నేకదా వెళ్ళొచ్చాం, ఇంతలోనే ప్రయాణమా నా వల్లకాదు బాబూ" అంది కమల.

భార్య వైఖరి మార్చలేనని గ్రహించిన భాస్కర్ తనే వెళ్ళి పుట్టిన పాపను చూసి వచ్చాడు. ఆ తరువాత కూడా తన అన్నావదినలనూ, తండ్రినీ చూడాలనిపించినప్పుడల్లా ఒక్కడే విశాఖపట్నం వెళ్ళి రాసాగాడు.

అతడు వెళ్ళిన ప్రతిసారీ అందరికీ పేరుపేరునా కానుకలు పంపేది కమల. రవికీ, రమ్యకూ రకరకాల డ్రస్‌లు కొని పంపడమే కాక వచ్చేటప్పుడు ఆ డ్రస్‌లు వేసి ఫోటోలు తీసి తీసుకురమ్మని పురమాయించే కమలను ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో బోధపడేది కాదు భాస్కర్‌కి.

అక్కడ విశాఖపట్నంలో రామచంద్ర, జానకిలు కూడా అలాగే అనుకునేవారు.

రవి మాత్రం తన తమ్ముడిని చూడాలని, వాడితో కలిసి ఆడుకోవాలని ఎంతో ఆశ. ఫోటోల్లో తప్ప స్వయంగా తమ్ముడిని చూడలేకపోతున్నందుకు ఎంతో బాధపడేవాడు. కానీ తల్లి బాధపడుతున్న తీరు చూశాక తన బాధను లోలోపలే అణచివేసుకోవడం అలవాటు చేసుకున్నాడు.

రమ్యకు మాత్రం శశికిరణ్ తన స్వంత అన్నయ్య అనే నిజం తెలియనే తెలియదు. ఇంట్లో వాళ్ళు కూడా తెలియచెప్పే ప్రయత్నం చేయలేదు. శశి తన బాబాయి కొడుకు అనే అనుకుంటున్నది. అయినా రవి తన పెద్దన్నయ్య, శశి తన చిన్నన్నయ్య అనుకుంటూ అలాగే పిలుస్తూ ఉంటుంది అభిమానంగా. దూరంగా ఉన్న పిన్ని, బాబాయి, చిన్నన్నయ్య అంటే వల్లమాలిన ప్రేమ రమ్యకు.

హరిప్రసాద్, భాస్కర్‌లు విడని జంటలా ఎలా ఉండేవారో అదేమాదిరిగా హారికా, రమ్యలు ఎంతో స్నేహంగా ఉంటూ అటు హరిప్రసాద్ కుటుంబంలోనూ, ఇటు రామచంద్ర కుటుంబంలోనూ వెన్నెలలు నింపసాగారు.

రమ్య గలగల పారే సెలయేరు లాంటిదయితే హారిక నిండు నదిలాంటిది. చాలా విషయాల్లో ఇద్దరూ భిన్న ధృవాల్లా కనిపించినా, ఒకరంటే ఒకరికి పంచప్రాణాలు. దేహాలు వేరైనా మనసు ఒక్కటే అన్నట్లు ఉంటారు. చదువులోనూ, ఆటపాటల్లోనూ వారిద్దరికీ సాటిపోటీ ఎవరూ లేరన్నట్లుగా ఉంటారు.

హారిక టెంత్‌క్లాస్, రమ్య నైన్త్ క్లాస్ చదువుతున్నారు. ఇద్దరూ రామచంద్ర పనిచేసే స్కూల్‌లోనే చదువుతున్నారు. ఆ ఇద్దరేకాదు, రవి కూడా అదే స్కూల్‌లో చదివాడు.

పిల్లల్లో ప్రతిభ ఉంటే ఎక్కడయినా రాణిస్తారు అనేది రామచంద్ర నిశ్చితాభిప్రాయం. అతడి ఆలోచనలు అనుగుణంగానే రవి, రమ్యా, హారికలు అక్కడే చదువు కొనసాగించారు.

రవి మంచి మార్కులతో టెంత్ పాసవడమే కాక ఎంసెట్‌లో మంచి రేంకు సంపాదించి బి.టెక్, ఎం టెక్ పూర్తిచేసి గీతం కాలేజీలో లెక్చరర్‌గా జాయిన్ అయ్యాడు. అతడికి ఉద్యోగం రావడంతోనే పెళ్ళి కూడా జరిపించారు.

ఆ పెళ్ళికి చాలా సంవత్సరాల తర్వాత భాస్కర్, కమలలతోపాటు శశికిరణ్ రావడం జానకిని ఎంతో ఆనందపరచినా ఆ పెళ్ళిలో కమల ప్రవర్తించిన తీరు జానకి మనసును ఎంతో కలచి వేసింది. కన్నకొడుకుని పరాయివాడిలా దూరం నుండి చూసి ఆనందించే పరిస్థితి వచ్చినందుకు లోలోపలే కుమిలిపోయింది.

రవికి పెళ్ళయిన మూడోనాడు కొడుక్కి క్లాసులు పోతాయంటూ వెళ్ళిపోయారు కమలా, భాస్కర్‌లకు శశికిరణ్‌ని తీసుకుని బెంగుళూరు. కొడుకు రాకకోసం ఆశగా చూసినంతసేపు పట్టలేదు వాళ్ళు రావడానికీ, పోవడానికీను.

ఇంట్లో రమ్యతోపాటు తిరుగుతూన్న హారికను చూస్తే జానకి మనసు శశికిరణ్ మీదకు మళ్ళిపోతున్నది. హారిక నా కోడలు అవుతుందా. కమల పడనిస్తుందా? అసలు నా కొడుకుని మళ్ళీ చూసుకుని మనసారా మాట్లాడుకునే అవకాశమైనా నాకివ్వని కమల ఈ పెళ్ళికి ఎలా ఒప్పుకుంటుంది? కమలకి నా బిడ్డను ఇచ్చి ఎంత తప్పు చేశాను? ఇలా సాగేవి ఆమె ఆలోచనలు.

ఇంట్లో అందరూ ఉన్నా జానకి ధ్యాసంతా చిన్నకొడుకు శశికిరణ్ మీదనే. మనసు ఎంత సరిపెట్టుకోవాలని చూసినా ఆమె వశం కాలేదు. ఆమె చదువూ, సంస్కారం, వివేచనా శక్తి ఈ విషయంలో ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోయాయి. అలాంటి సమయంలో హారిక టెంత్ క్లాస్ రిజల్ట్స్ జానకి మనసులోని బాధను కొంతవరకూ మరిపించింది.హారిక ఆ జిల్లాకే ఫస్ట్ రావడం అందరికీ ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది. అందరికంటే రమ్య ఎక్కువ ఆనందపడిపోతూ అడిగినవారికీ, అడగనివారికీ తన స్నేహితురాలు సాధించిన ఘనత గూర్చి గొప్పగా చెప్పి మురిసిపోయింది. రమ్య సంబరం చూసి రవి భార్య సుగుణ ఎంతో ఆశ్చర్యపోయింది. ఆ పిల్లకి ఫస్ట్ వస్తే తనకెందుకూ ఇంత సంబరమని. అసలే ఆ పిల్లకి పొగరెక్కువ. ఇక ఈ జిల్లా ఫస్ట్ చూసుకుని మరీ మిడిసిపడుతుంది అనుకుంది సుగుణ లోలోపలే.

అక్కడ.. అభినందన సభలో హారిక ఎంతో నమ్రతగా మాట్లాడుతూ తాను సాధించిన ఈ విజయం తానొక్కదానిదేకాదని తన స్కూల్లో ప్రధానోపాధ్యాయులైన శ్రీరామచంద్రగారిదీ, ఇతర అధ్యాపకులదీ అంటూ పేరు పేరునా అందరికీ ధన్యవాదాలు తెలియజేసింది. ఆ పైన తనకి పారితోషికంగా ఇచ్చిన పదివేల రూపాయలను, విశాఖపట్నంలోని వికలాంగుల స్కూల్‌కి విరాళంగా ప్రకటించి, సభికులను ఆశ్చర్యచకితులను చేసింది.

ఆ మాటలన్నీ విన్న సుగుణ తాను హారిక మీద ఎంత తప్పుడు అభిప్రాయం ఎర్పరచుకుందో తలచుకుని మనసులోనే పశ్చాత్తాప పడింది. ఆ పైన బహుమతిగా వచ్చిన పదివేల రూపాయలను ఏమీ కాకుండా విరాళంగా ఇవ్వడంతో ఇంత చిన్నపిల్లలో ఎంత దొడ్డగుణం బాగుంది అనుకుంది ఆశ్చర్యంగా.

ఆ పైన డిఈఓగారు అడిగిన ప్రశ్నకు తాను ఏం కావాలనుకున్నదీ చెప్పినప్పుడు ఆశ్చర్యపోతూనే అందరూ తమ కరతాళ ధ్వనుల ద్వారా హర్షామోదాలను తెలియజేశారు. సభముగిశాక రవి తన ఫ్రెండ్ పెళ్ళి ఉండడం వలన సుగుణను తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

మిగిలినవాళ్ళందరూ కలిసి హరిప్రసాద్ ఇంటికి వెళ్ళారు. ఇందిర కూతురికి దిష్టి తీసిపోసింది. "ఈ రోజు అందరి కళ్ళూ నా మనవరాలిమీదే" అంటూ పంకజం మరోమారు హారికకు దిష్టితీసింది. ఆదిశేషు "నా మనవరాలు చదువుల సరస్వతి" అంటూ ముద్దులాడాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments